

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοϊκόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εἰς γράμμα, ἠλθεῖς παρὰ τὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπαρξάντα, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ἩΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΚΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἄρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἐπιθ. 38, παρὰ τὸ Βαρόδειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 35

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μὰ οἱ παλιότεροι δὲ φαινόταν νὰ ἔ-
χουν τέτοιαν ὄρεξη. Καθόνταν στὴν ἡ-
συχία τοῦς κι' ἀκούγαν τὸν Ἡρακλῆ,
ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ ἐξιστορεῖ τίς περι-
πέτειες τῆς πάλης του μὲ τὸ Στριμμέ-
νο, κατεβάζοντας τὸνα πάνω στ' ἄλλο
τὰ πατηράκια, γιὰ νὰ ἀνακτῆσει τίς
δυνάμεις του.

Μποροῦσε νὰ πίνει τώρα ὅσα
ζητοῦσε ἡ καρδιά του, γιὰτι κἄ-
νεις πιά δὲν ἔκαμνε λόγο γιὰ πρό-
στιμα καὶ γιὰ κουμπάρια. Μικρο-
πράγματα τῶρα ὁ κουμπάρης! Εἶ-
χε δὲν εἶχε μέσα μερικά ἑκατοστά-
ρικια, ἐνῶ τῶρα ἔβαζαν σχεδὸν σὸ
χέρι ἓνα ἑκατομμύριο!

Ὁ Ἀδγουστος, κατὰ τὴ συνή-
θειά του, προετοιμαζε ἡσυχὰ τὸ
σχέδιό του καὶ τέλος τὸ εἶπε στοὺς
φίλους του: Σικωπὸς του ἦταν νὰ
πιάσουν μὲ τρόπο τῆ γυναῖκα αὐ-
τῆ καὶ νὰ τὴν καταφέρουν νὰ τοὺς
δεῖξει πολὺτιμα κοσμήματα. Γιὰ
νὰ τὸ παύχουν ὁμοῦς αὐτό, ἔπρεπε
νὰ παρουσιαστοὺν τάχα γιὰ σπου-
δατοὶ πελάτες.

Θὰ ντυνόταν λοιπὸν σὺν ἀν-
θρώποι πολὺ σίμ, θάπερναν χτυ-
πητὰ ὀνόματα καὶ θὰ παρουσια-
ζόνταν σὺν ξένοι, ποῦ ἦρθαν σὸ
Παρίσι μαζί μὲ τὸν πρίγκιπα Μο-
κοκὸ καὶ ποῦ ζητοῦν νὰ βροῦν
σπάνια κοστούμια γιὰ ἓναν μεγάλ-
ον χορὸ μασκέ.

Ὁ Ἀδγουστος λοιπὸν μοίρασε τοὺς
ρόλους: Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ θὰ ἦταν ὁ βα-
ρῶνος Πετρονέγκρο, πλούσιος Ἀδατρα-
λός, κι' αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ κόντης Βορ-
δονίτι, Ἴταλὸς εὐπατρίδης. Ὅσο γιὰ
τὸν Ἡρακλῆ, συμφώνησαν ὅτι αὐτὸς
δὲ θάμπαινε σὸ μαγαζί, ἀλλὰ θὰ στε-
κόταν ἀπ' ἔξω, ἕτοιμος νὰ μπει ἂν
χρειαζόταν ἡ δύναμή του. Τέλος, ὁ
Μοκοκὸ θάπαιζε τὸ πραγματικὸ του
πρόσωπο, θὰ ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Τάφρα.

Ὅταν, σὲ μιὰ ὥρα, οἱ κλάουι κατέ-
βηκαν μὲ τὰ νέα τους κοστούμια, τὰ
δύο παιδιὰ τρέμαξαν νὰ τοὺς γνωρίσουν.

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ φοροῦσε καινούργια
ροῦχα καὶ παπούτσια κι' ἓνα πλατύ-
γυρο μαλακὸ καπέλλο, ποῦ τὸν εἰδει-
χνε γιὰ ξένο. Στὴν κόκκινη γραβάτα
του φαινόταν ἓνα μεγάλο σμαράγδι,
ποῦ ἦταν ψεύτικο μὰ ποῦ μποροῦσε
νὰ περάσει γι' ἀληθινὸ ἀπὸ μακρὰ.

Ὁ Ἀδγουστος ἦταν τέλειος Ἴταλός:

«Ὁ Στριμμένος ἄρχισε νὰ φουξ καὶ νὰ πνίγεται...»
(Σελ. 290, στ. β')

γρήγορο πανταλόνι ποῦ ἔπερτε πάνω
σὰ σακατίνια του, καὶ καινούργιο ψη-
λὸ καπέλλο.

Ἔτσι μπήκαν σὲ μιὰ μεγάλη λιμου-
ζίνα, χωρὶς ταξίμετρο, καὶ ξεκίνησαν.

Ὁ ἐρχομὸς τοὺς ἔκαμε ἐντύπωση στὴ
γειτονιά. Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λαμπρὸ
ἀμάξι καὶ μπήκαν σὸ ταπεινὸ σπιτά-
κι, ποῦ εἶχε τὸν ἀριθμὸ δατῶ, ἐνῶ τὰ
παιδιὰ κοίταζαν περιέργω τ' αὐτοκί-
νητο, — σπάνιο πρᾶγμα στὴ φτωχὴ τους
γειτονιά.

Ὁ Μοκοκὸ μὲ τρόπο συλλογιζόταν
ἂν ἦταν δυνατό νὰ βροῦνε τὸ διαμάντι
του, τ' ὄρατο τοῦ διαμάντι, σ' αὐτὸ τὸ
φτωχικὸ καὶ λερωμένον παλιομάγαζο.

Μιὰ χοντρή γυναῖκα, ποῦ καθόταν
σὲ μιὰ ξεφτισμένη καρέκλα, σηκώθη-
κε μόλις μπήκαν.

— Εἰστε ἡ κυρία Κορζῦ; ρώτησε ὁ
Ποῦμ-Ποῦμ μὲ ὄψος μεγάλου ἀρχοντα.

— Ὅχι, κύριε, ἐγὼ εἶμαι ὑπάλληλός
της. Ἡ κυρία Κορζῦ δὲν εἶναι ποτὲ ἔ-
δω. Μὰ μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσα-
τε ἔ,τι ἀγαπάτε καὶ ἐγὼ...

Ὁ Ἀδγουστος ἔκοψε τὴ φλυα-
ρία της:

— Πολὺ καλὰ! εἶπε.

Κοίταξε τριγύρω του κι' ἀνεκά-
λυψε τὸ ξύλινο κεφάλι τοῦ ἐλα-
φιοῦ, καρφωμένον στὸν τοίχο. Διευ-
θύνθηκε ἀμέσως ἐκεῖ καὶ χτύπη-
σε μὲ τὸ μπαστοῦνι του τρεῖς φορές.

Ἐθῆς, ὅπως τὸ εἶχε πεῖ ὁ
Στριμμένος, ἀνοίξε ἓνας φεγγίτης
καὶ πρόβαλε ἓνα κεφάλι μελαχροί-
νης γυναίκας. Πρὶν τὸν ρωτήσουν
τίποτε, ὁ Ἀδγουστος εἶπε:

— «Πέρδικα καὶ Κίτσια!»

— Καλὰ, ἐρχομαι! ἀπάντησε
τὸ κεφάλι.

Ὁ φεγγίτης ξανάκλεισε, ἀκού-
στηκαν κλειδιά νὰ στριφογυρί-
ζουν καὶ μιὰ ἀόρατη πόρτα ἀνοι-
ξε στὸν τοίχο. Ἡ γυναῖκα παρου-
σιάστηκε καὶ χαιρέτησε εὐγενικά:

— Ἀφοῦ ξέρετε τὸ σύνθημα, θὰ
πεῖ πῶς ἐρχεστε ἀπὸ μέρους τῶν
φίλων μου.

— Βεβαίως, ἀπάντησε ὁ Ἀδγουστος.
Κι' εἰθὺς αὐστήθηκε:

— Κόντες Βορδονίτι, πλούσιος Ἴ-
ταλὸς ἀρχοντας.

— Χαίρομαι πάρα πολὺ! ἀπάντησε
ἡ κυρία, προμαντεύοντας μεγάλο κέρ-
δος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα αὐτὰ πρόσωπα,
ἀφοῦ μάλιστα εἶχε ἰδεῖ καὶ τὸ λαμ-
πρὸ αὐτοκίνητο, ποῦ περιμένα ἀπ' ἔξω,

Ὁ Ἀδγουστος παρουσίασε ὕστερα
τὸ βαρῶνο Πετρονέγκρο καὶ τέλος τὸν
πρίγκιπα Μοκοκὸ, γιὸ τοῦ μεγάλου καὶ

Ξακουστός βασιλιάς των Ακουτονάρ.
 — Τι αγαπάτε, κύριε; ρώτησε η κυρία. Φοβόμαι ότι το πτωχικό μου κατάστημα, δε θα σας εξυπηρετήσει.
 Ο Αύγουστος κοίταξε προσεχτικά αυτή τη γυναίκα, που δε φαινόταν και κουτή, για να ιδεί μήπως ήθελε να τους περιπαίξει. Μά η κυρά-Κορζύ κρατούσε βλν της τη σοβαρότητα.
 — Κυρία, είπε τότε ο παλιάτσος, ήρθαμε εδώ επίτηδες κι' όταν μάθετε

— Κοιτάξτε, βαρώνε, έλεγε στον Πούμ-Πούμ, πόσο υπερέχουν τ' αληθινά πράγματα. Να ιδήτε τι έντόπωση θα κάμουν από χορό μας.
 — Όσο για αληθινά, είπε η κυρά-Κορζύ, σας τα έγγωμαι... Όλοι οι απάχηδες της γειτονιάς είναι πελάτες μου.
 Ο Αύγουστος έβγαλε ένα πουγγι γεμάτο χρυσά νομίσματα (βλες μαζί τις οικονομίες του!) κι' έριξε δυο-τρία στο τραπέζι.
 — Φτάνουν, κυρία;
 — Ω, έκαμε έκλειψη, είναι πάρα πολλά, κύριε. Να σας δώσω τα ρέστα.
 Ο Αύγουστος έκαμ' ένα μεγαλόπρεπο κίνημα:
 — Κρατήστε τα! Δέν πέρνω ποτέ πίσω ρέστα. Για μένα, αυτά δέν αξίζουν τον κόπο...
 Αυτή τη φορά, η κυρά-Κορζύ είχε κατακίηθει. Ήταν βέβαιη πιά ότι είχε μπροστά

— "Α, ληστή! είπε ο "Πρακλής". (Σελ. 297, στ. α'.)

τί ζητούμε, θα καταλάβετε γιατί δέν πήγαμε στα μεγάλα καταστήματα, όπου συνήθως προμηθευόμαστε τα είδη μας.
 — Σας άκούω, είπε η κυρά-Κορζύ.
 — Ίδού, είπε ο ψευτοβαρώνος. Αυτή τη βδομάδα, δίνω στο μέγαρό μου, λεωφόρος Μεσσίν, μια μεγάλη γιορτή μασκέ. Σκέφθηκα λοιπόν ότι στο κατάστημα σας θάβρισκα Ίως κοστούμια καλιά, αλλά πιδ γνήσια απ' αυτά που θα μάς έκαναν οι ράφτες μας.
 Η κυρία απάντησε σοβαρή πάντα:
 — Αυτό εξαρτάται από το κοστούμι που θέλετε.
 Ο Πούμ-Πούμ προσποιήθηκε επίδειξια την προφορά του και είπε:
 — Θέλωμε κοστούμια απάχηδων.
 Έτσι, θαρρώ, δε λέτε εσείς στο Παρίσι τους κλέφτες και τους νυχτερινούς κακοποιούς των απόκεντρων δρόμων;
 — Μάλιστα, έτσι, κύριε.
 — Και μάς είπαν ότι στο κατάστημα σας θα βρίσκαμε γνήσια, αθθεντικά, — μ' έννοείται, αθθεντικά, — κοστούμια απάχηδων.
 Η δικαιολογία αυτή ήταν πολύ άρκετή. Η κυρία, που ως τώρα δείχτηκε σοβαρή κι' επιφυλαχτική, πεισθηκε και βάλθηκε να ευχαριστήσει τους πελάτες της.
 Φώναξε τη χοντρή γυναίκα της εισόδου και την έβαλε να φάξει να βρει τα κοστούμια που ήθελαν οι κύριοι. Γρήγορα βγήκαν από τους σωρούς κυλόττες καρρώ, ξεφτισμένες στο κάτω μέρος, φανέλλες και φουλάρια, γνήσια απάχηκα.
 Ο Αύγουστος ήταν ένθουσιασμένος.

της αληθινούς άρχοντες.
 Ο Αύγουστος είχε πιάσει προστατευτικά από τους ώμους τον πρίγκιπα Μοκοκό και, δείχνοντάς τον στην κυρία, είπε:
 — Τώρα, κυρία, θα ήθελα ναβρισκα ένα λαμπρό κοστούμι για τον πρίγκιπα. Μά η Ύψηλότης του δέν μπορεί, φυσικά, να ντυθεί απάχης. Χρειάζεται κάτι άλλο πιδ ταίριαστό.
 — Σάν τι θέλετε να βρούμε;
 — Μά ο πρίγκιψ θα ντυθεί άφρικανός βασιλιάς. Τη στολή του την έχει. Λείπει μόνο ή χλαμούδα και το στέμμα. Γιατί εγώ θέλω να φορέσει στέμμα στη γιορτή μου.
 Η κυρά-Κορζύ έψαξε στους σωρούς, έβγαλε μια όπεροχη κατακόκκινη βελουδένια χλαμούδα και την ξάπλωσε σε μια καρέκλα.
 — Τι λέτε; ρώτησε.
 — Ύπεροχο! Έκαμε ο Αύγουστος.
 — Άκριβώς, τι χρειάζεται!
 — Πολύ καλό! Έκαμε κι' ο Μοκοκό.
 Η κυρία εξήγησε ότι τη χλαμούδα αυτή την είχε αγοράσει από ένα θέατρο, όπου τη χρησιμοποιούσαν όταν έπαιζαν το ρόλο του Ναβουχοδονόσορα.
 — Την πέρνουμε, είπε ο Αύγουστος. Τώρα μένει το στέμμα.
 — Μά τ'όχω και το στέμμα.
 Γύρισε σε λίγο, κρατώντας πάνω σ' ένα μαξιλαράκι ένα βασιλικό στέμμα με πολύ καλή εργασία.
 Ο Αύγουστος το πήρε και τ'όδειξε στον Πούμ-Πούμ:
 — Τι λέτε γι' αυτό, βαρώνε;
 (Άκολουθεί) ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΘΙΑΝΗΣ ΣΕΡΡΑΟΣ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ

Ήταν τόσο αγαπημένες ή Βελσαμίνα και ή Ριέττα! Είχαν γνωριστεί κάποιο βμορφο καλοκαιριάτικο δειλινό, μια ώρα γλυκειά σε μαγεμένη, που ο ήλιος, αφιλοντάς τις τελευταίες του άχτίνες, σκορπάει μ' αυτές κάτι πιδ φωτερό, πιδ λαμπρό από άλλοτε. Κι' άμφ' γινόνταν ακόμα οι τυπικές συστάσεις, ή Βελσαμίνα και ή Ριέττα νύθθανε σιγά-σιγά σάν κάτι να τις τραβά ή μια στην άλλη, σάν κάποιο άόρατο και άπαλό χέρι να τις και των δυο τις ψυχές και να ής έδωσε σφιχτά μέσα σ' έναν άσπαστο κι' άλύγιστο κρίκο. Και μέσα στο θαμπό φώς που σκορπιζόταν γύρο τους κείνη την ώρα, κάτι σάν άπαλό φύσημα τάγερα, κάτι σε σπίθα και σε φλόγα φάνηκε να δφώνεται ψηλά. Νάταν άρα γε μια θεϊκιά πνοή που είχε ένώσει τις δυο εκείνες νεανικές ψυχές σε μια ψυχή μεγάλη και φωτεινή;
 Ήταν πάντα μαζί, πάντα άχώριστες από τότε.
 Η Βελσαμίνα ήταν ή πιδ μεγάλη. Μαύρα μαλλιά, παχουλό, εδύγιστο σωματάκι και μαύρα βριθιά μάτια. Μά είχαν μίαν άκαθόριστη θαλάδα τα μάτια της, έτσι σάν κάποιος πόνος μέγας και βαθύς να πέρασε από κεί και τα θόλωσε και άφησε βυτερα τα σημάδια του. Είχε μάθει τόσο πολλά, είχε ζήσει περόστερα χρόνια απ' όσα της είχε δώσει ή φύση. Μά όλα κείνα που είχε μάθει και είχε ζήσει σε νάπεφταν πολύ βαριά στο νεανικό της κεφάλι, και στο μέτωπό της—που το σκέπαζαν άπαλά μερικά μπουκλιωτά μαλλάκια—είχαν χαραχτεί—πoids έξερει από ποτέ τι—μερικές ρυτίδες που κάποτε-κάποτε γινόνταν τόσο βαθιές σε νάταν γριούλα. Σοβαρή και ψόχραιμη πάντα, δέν την τρώμαζε τίποτα, τάχε μάθει όλα, άντικρύζε τη ζωή θαρρετά και ήρεμα.
 Η Ριέττα ήταν ή πιδ μικρή—τρία χρόνια μικρότερη. Ω, δέν ήταν μεγάλη ή διαφορά στα χρόνια, μά ήταν μεγάλη ή διαφορά στη ζωή τους. Η Ριέττα ήταν όλότελα διαφορετική. Ψηλή και λεπτούλα, με δυο μαύρα ματάκια γλυκά και έκφραστικά που μέσα τους θα μπορούσε να διακρίνει κανείς έναν δόλοκληρο ψυχικό κόσμο. Μά μέσα στο λεπτό έκλεινο πλασματάκι κρυβόταν μια καρδιά μεγάλη και άπέραντη, μια καρδούλα ευαίσθητη σάν το πουλιού.
 Ήταν μια άδολη μικρούλα, όλότελα άπειρη, που ήξερε τόσο λίγα!
 Η Βελσαμίνα είχε μια περιεργή, μια άγγελικιά επίδραση στη Ριέττα.

Ήρεμα πάντα, με μια γλυκειά καλοσύνη, τη συμβούλευε, τη μάθαινε εκείνα που έπρεπε να ξέρει. Της μάθαινε άπλά, — χωρίς να παίρνει ούτε πόζα ούτε ύφος δασκάλου, — τα πιδ καλά, τα πιδ άμωρα, τα πιδ θαύμαστα έργα. Τα λόγια της είχαν κάποτε τόσο βαθειά, τόσο μεγάλη οδσία, είχαν τόση λογική και φρόνηση, που ή Ριέττα σάσπιζε και της γεννιόταν ή άπορία πώς αυτό το πλάσμα που της μιλούσε δέν είχε άσπρα μαλλιά.
 Ήταν μια ψυχή * * * μεγάλη και θαυμαστή ή Βελσαμίνα. Ζούσε τόσο άπλά και ταπεινά, τόσο ήρεμα, που μπορούσε να τα χάσει κανείς βλέποντας αυτό το νέο κορίτσι να μη ζητά τίποτα για τον εαυτό του, να μη ποθει τίποτα, να μη την κυριεύει ούτε ίχνος φιλαρέσκειας, να κάνει μόνο πάντα ό,τι θα όφειλοσε και θα ευχαριστούσε τους άλλους, και να θυσιάζει γι' αυτούς κάθε της διασκέδαση, κάθε της ευχαρίστηση. Καμιά φορά ή Ριέττα, όταν καθόταν μελαγχολική και ρέμβαζε, υλλογιόταν πώς ή ιστορία έχει γράψει πολλές ήρωίδες που, καθάλλαιριες σέλιτηκαν γενναία σε μια μάχη, έπεσαν και θυσιάστηκαν για μια στιγμή μά για κεινες που θυσιάζονται κάθε μέρα, που θυσιάζουν όλη τη χαρά που τους δωρίζει ή νιότη, δέν έγραψε ποτέ ή ιστορία. Κείνες μένουν άφανείς και άσημαντες μέσ' στη ζωή. Και ή Ριέττα ρωτούσε και ξαναρωτούσε τον εαυτό της αν αυτό τους είναι και πολύ λυπηρό.
 Της είχε μια μεγάλη, μια άπείριστη λατρεία της Βελσαμίνας. Την αγαπούσε και τη λάτρευε σε μια μεγάλη άδερφούλα και τη σεβόταν σε μια μονούλα γλυκειά και στοργική, που την έχει κανείς σε φιληνάδα και της λέει όλα του τα μυστικά, όλες τις πονεμένες και τις χαρούμενες στιγμές του.
 Κάποτε-κάποτε * * * Ριέττα, όταν την πίκραιναν, όταν σκληρές απογοήτεμες πλήγωναν την ευαίσθητη καρδιά της, πήγαινε συντριμμένη σ' εκείνην, έγερνε πάνω της το πονεμένο της κεφάλι και άφηνε να ξεσπάει το κλάμμα που την έπνιγε. Και τότε ή μεγάλη της χείρις άπαλά και στοργικά το κεφάλι, έμενε λίγες στιγμές σιωπηλή για να διώξει τη συγκίνηση που την πίεζε, και έπειτα της εξήγουσε χαμηλώνοντας πώς δέν είναι και τόσο δυστυχισμένη, της έλεγε τι πίκρες θαδρει ακόμα στη ζωή κι' έτσι άπλά και ήρεμα παρηγορούσε με τα σοφά της λόγια την ευαίσθητη μικρούλα της.
 Η Βελσαμίνα ήταν το στήριγμά της και ή παρηγοριά της.

Όταν καμιά φορά ή Ριέττα, που έδειχνε κάποτε σημεία άνταρσίας και δέν ήθελε νανεχτεί μερικές πιέσεις που της έκαναν στο σπίτι της, πήγαινε και της έλεγε κάπως πεισματωμένα τις τρέλες που έκανε, έκλεινη τη μάλωνε, φαινόταν κιόλας πώς άγριεύει μά ή μικρή μάντευε πίσω απ' αυτήν τη φαινομενική άδυστηρότητα μίαν άπέραντη τρυφερότητα και στοργή. Ήταν τόσο καλή, και στα μαλώματά της ακόμα ήταν τόσο άγγελική!
 (Άκολουθεί) Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΑΝΗΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΗΛΗ
 Τόν πραγματικό προσορισμό μερικόν μελών του σώματος τόν βλέπει κανείς σταν-τικείμενα της βιοτεχνίας. Π. χ. ταύτιά: τά βάζουν στα κανάτια, για να τά πιάνουν απ' αυτά.
 * * *
 Από την τρύπα που άνοίγει μια καταστοφή, από την ίδια φυτόναι κάποτε μια έλπίδα.
 * * *
 Ότι ή φίλια και το φιλι είναι της ίδιας ρίζας το λέει και το Λεξικό. Το επικυρώνει όμως κι' ή Ιστορία με το φιλι του Ίουδα.
 Δ. Γρ. Κ.

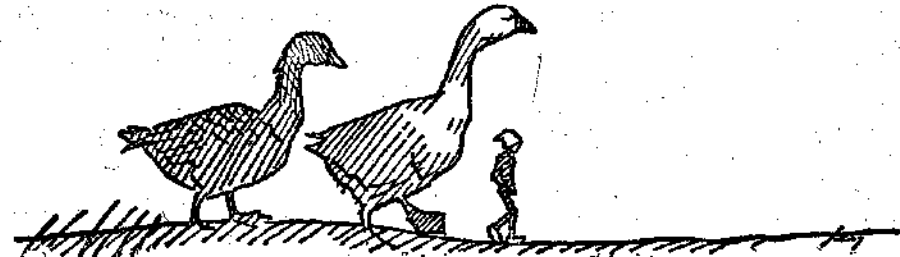
Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΜΕΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΛΕ.

Άλήθεια, αυτό ήταν άνεξήγητο. Άλλά δέν είχαν καιρό να καθήσουν τώρα να το εξηγήσουν. Το πιδ βιαστικό ήταν να πάρουν τα μέτρα τους για να «έξοντώσουν» αυτή τη συμμορία που φοβέριζε τόν τόπο.
 Ο κ. Αστυνόμος καταλάβαινε πώς μόνος του, με δέκα χωροφύλακες που είχε, δέν μπορούσε να το βγάλει πέρα. Έπρεπε να ξεσηκώσει όλες τις άρχές κι' όλες τις δυνάμεις. Κι' άμέσως μήνυσε στον κ. Δήμαρχο, στον κ. Έπαρχο, στον κ. Φρούραρχο και στον κ. Ταμία, πώς ήταν πολύ μεγάλη άνάγκη να ιδωθούν και να συσκεφθούν.
 Η συνεδρίαση αυτή αποφασίσθηκε να γίνει στο Δημαρχείο που, καθώς είπαμε, ήταν δίπλα στην Αστυνομία. Παρακάλεσαν και τόν κ. Καρανίκια να παρευρεθί κι' είπαν στους άλλους, — τόν κ. Μάνθο, τόν κ. Φώτη, κλπ.— να μη φύγουν, γιατί μπορούσε να τους χρειασθούν κι' αυτοίς...
 Στο άναμεταξύ, ο κ. Αστυνόμος έβγαλε προκήρυξη: Να κλείσουν όλα τα μαγαζιά. Να κλειθούν τα γυναικόπαιδα στα σπίτια τους. Και να μη ζυγώση κανείς κατά το λόφο του Προφήτ' Ήλία και τα περίχωρα, γιατί έτρεχε τόν κίνδυνο να αιχμαλωτισθί από ληστές!!!
 Είχε βραδυάσει πιά για καλά. Και μπορείτε να φαντασθήτε το φόβο και τόν τρόμο της μικρής πόλης όταν άκουσθηκε το και τό. Άμέσως τα μαγαζιά έκλεισαν. Κι' όχι μόνο οι γυναίκες και τα παιδιά, παρὰ και πολλοί μεγάλοι κλείσθηκαν στα σπίτια τους κι' έσβυσαν μάλιστα και τα φώτα.
 Από τάλόγυμα είχε διαδοθεί πώς χάθηκαν δυο-τρία παιδιά. Οι κάτοικοι όμως δέν φανταζόνταν πώς τά είχαν κλέψει ληστές. Κι' άξαφνα νακούνε πώς μια μεγάλη λητοσυμμορία ήταν εκεί, άπάνω απ' τα κεφάλια τους, και πώς από στιγμή σε στιγμή κινδύνευαν να ιδούν ληστές και μέσ' στα σπίτια τους!
 Όλοι, απ' τα σκοτεινά παράθυρα, κοίταζαν κατά τόν Προφήτ' Ήλία, — όπου όμως δέν έβλεπαν τίποτα, — κι' άκούγαν με άνατριχίλα τις σάλλπιγγες τών αστυνομικών και τις καμπάνες τών εκκλησιών, που διαλαλούσαν σ' όλη την πόλη τόν φοβερό κίνδυνο...
 (Άκολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΤΚΕΡΑΦ (Βραδεύον Νορβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Νίλς βρέθηκε σ' ένα λειβάδι, όπου οι άνεμοί ήσαν τόσο ψηλές, ώστε του έφθαναν ως τὸ σαγόνι του. Έξαφνα έννοιωσε ότι κάποιος τὸν άρπαξε από πίσω και θέλησε νά τὸν σηκώσει ψηλά. Έστριψε γρήγορα πίσω τὸ κεφάλι του και είδε ότι μιὰ καρακάξα τὸν είχε άρπάξει άπ' τὸν γιακά. Προσάθησε νά έλευθερωθῆ, αλλά προτού νά τὸ κατορθώσει μιὰ άλλη καρακάξα τὸν έδάγκασε δυνατά στό πόδι του και τὸν τράβηξε ώστε νά πέσει χάμω. Άν ὁ Νίλς φώναζε εκείνη τὴ στιγμή ζητώντας βοήθεια, ὁ χήνος θά κατόρθωνε νά τὸν έλευθερώσει, άλλ' ὁ μικρός σκέφθηκε ότι με δύο παληοκαρακάξες μπορούσε νά τὰ βγάλει πέρα μοναχός του. Άρχισε νά χτυπιέται και νά κλωτσάει, αλλά οί καρακάξες δέν τὸν άφησαν και στό τέλος κατάφεραν νά τὸν σηκώσουν ψηλά στόν άέρα. Πέταξαν όμως τόσο όρμητικά κι' άπρόσεκτα ώστε τὸ κεφάλι τοῦ Νίλς χτύπησε πάνω σ' ένα δένδρο. Όλα μαύρισαν μπρός στό μάτια του κι' έχασε τις αισθήσεις του. Όταν ὁ Νίλς ξανάνοιξε τὰ μάτια του βρισκόταν ψηλά πάνω από τὴ γῆ. Συνήρχετο πολύ σιγά και στην άρχή δέν ήξερε ούτε πού βρισκόταν, ούτε τί έβλεπε μπροστά του. Όταν κοίταξε πρὸς τὰ κάτω είδε ότι ἡ θάλασσα ήταν πίσω του και ότι τώρα πιά πετούσαν πρὸς τὸ έσωτερικό της χώρας. Στο ζαλισμένο μυαλό του άρχισαν νά γεννιούνται ένα σωρό άπορίες. Γιατί δέν βρισκόταν καθισμένος άπάνω στη ράχη τοῦ άσπρου χήνου; Τι ήταν αυτό τὸ μαύρο κοπάδι πού πετούσε γύρω του; Γιατί πετούσε έτσι κρεμασμένος πού κόντευε νά πέσει; Έξαφνα ελα ξεκαθάρισαν μέσα στό μυαλό του. Θυμήθηκε ότι τὸν είχαν άρπάξει δύο καρακάξες. Ο άσπρος χήνος βρισκόταν άκίνητος κοντά στην άμμουδιά και τὸν περιέμεναν κι' οί άγριόχηνες για νά ξεκινήσουν σήμερα για τὸ Όστγκαϊτλαντ. Ο ίδιος όμως τώρα πήγαινε έντελώς αντίθετα. Τραβούσε νοτιοδυτικά. Αυτό τὸ κατάλαβε γιατί είχε τὸν ήλιο πού άρχιζε νάνα-

τέλει πίσω στη ράχη του. Τραβούσε πρὸς τὸ έσωτερικό τοῦ Σμαϊλαντ. — Τι θά γίνῃ ὁ άσπρος χήνος μου τώρα πού δέν θά είμαι πιά έγὼ εκεί για νά τὸν κοιτάζω; σκέφθηκε ὁ Νίλς. Άρχισε νά φωνάζει στις καρακάξες νά τὸν γυρίσουν πίσω στις άγριόχηνες. Για τὸν έαυτὸ του δέν άνησυχούσε γιατί ένόμιζε ότι οί καρακάξες τὸν είχαν κλέψει από παλληκαρισμένη μονάχα. Οί καρακάξες όμως δέν έκαναν ὅ,τι τοὺς είπε ὁ Νίλς, άλλ' άπενοντίας έξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους πετώντας ὅσο μπορούσαν γρηγορότερα. Υστερα από λίγο όμως, μιὰ άπ' αυτές χτύπησε τὰ φτερά της κατά τέτοιο τρόπο, πού στις καρακάξες σημαίνει: «Προσοχή! Κίνδυνος!» Άμέσως δὲλες χώθηκαν μέσα σ' ένα δάσος από σμημύδες και τρώπωνες μέσα στό θεώροτα κλαδιά τῶν δένδρων. Σάν έφθασαν εκεί, άφησαν τὸν Νίλς κάτω από ένα μεγάλο δένδρο και τὸν έκρυψαν τόσο καλά, πού ούτε ένα γεράκι δέν θά μπορούσε νά τὸν διακρίνει. Γύρω-γύρω από τὸν Νίλς παρατάχθηκαν δεκαπέντε καρακάξες με τὰ ράμφη τους γυρισμένα καταπάνω του. — Θα γυρίσω γωός νά μάθω τώρα γιατί με κλέψατε; είπε ὁ Νίλς. Άλλά δέν πρόφθασε νά τελειώσει τὴ φράση του όταν μιὰ μεγάλη καρακάξα τοῦ σφύριξε μέσα στό πρόσωπο. — Σώπα. Γιατί άλλοιώς σοῦ βγάλω τὰ μάτια. Και τότε στὰ σοβαρά γι' αυτό δέν ήπηρε άμφιβολία. Ο Νίλς λοιπόν δέν μπόρεσε νά κάνει τίποτε άλλο παρά νά υπακούσει. Χωρίς νά βγάλει λέξι καθόταν και κοίταζε τις καρακάξες κι' οί καρακάξες πάλι κοιτάζαν αὐτόν. Όσο περισσότερο τις κοίταζε, τόσο λιγότερο τοῦ άρεσαν. Η φτερωσιά τους ήταν φοβερά βρώμικη και έντελώς άγυάλιστη, σαν νά μή ήξεραν οί καρακάξες τί θά πῆ λουτρό και τί θά πῆ καθαριότης. Στὰ πόδια τους και στό νόχια τους ήταν κολλημένο ξερό χόμα και στό ράμφη τους μπορούσε κανείς νά διακρίνει άπομεινάρια από φαγιά. Ήταν άλλου είδους πουλιά από τις άγριόχηνες, αυτό τὸ έβλεπε καθαρά ὁ Νίλς. Η ένφρασή τους ήταν σκληρή, αὐθάδικη και άχόρταγη

ὅπως ταιριάζει νάναί σε κλέφτες και άλλητες. — Καλέ, σε τί ληστάδες έπεσα! συλλογίστηκε ὁ Νίλς. Τὴν ίδια στιγμή όμως άκουσε τις φωνές από τις άγριόχηνες: «Πού είσαι; Έδώ είμαι.» Κατάλαβε ότι ἡ Άκκα και οί άλλες έφαχναν νά τὸν βροῦν, αλλά προτού προφτάσει νά τοὺς άπαντήσει, ἡ μεγάλη καρακάξα, πού έμοιαζε σαν άρχηγός τῶν άλλων, τοῦ σφύριξε στό αυτί: — Σκέψου τὰ μάτια σου. Κι' ὁ Νίλς δέν μπόρεσε νά κάνῃ τίποτε άλλο παρά νά σιωπήσει. Οί άγριόχηνες δέν φαντάζονταν ποτέ ότι ὁ Νίλς μπορούσε νά βρισκεται τόσο κοντά τους. Κατά τύχην είχαν περάσει πάνω από κείνο τὸ δάσος, γιατί ὁ Νίλς τις άκουσε κἀνα-δου φορὲς άκόμη νά φωνάζουν κι' έπειτα πιά δέν τις ξανάκουσε. — Πρέπει νά βοηθήσεις μόνοος σου τὸν έαυτὸ σου, Νίλς Χόλγκερσον, είπε με τὸ νοῦ του. Τώρα πρέπει νά δείξεις άν έμαθες τίποτε τόσο καιρό πού ζῆς με τὰ ζῶα. Υστερα από λίγο οί καρακάξες έδειξαν πὸς ήθελαν νά ξεκινήσουν. Είχαν χωρίς άλλο σκοπὸ νά πάρουν μαζί τους και τὸν Νίλς και μάλιστα με τὸν ίδιο τρόπο ὅπως πρίν, δηλαδή κρατώντας τον ἢ μιὰ από τὸν γιακά κι' ἢ άλλη άπ' τὴν κάλτσα. Άλλά τότε ὁ Νίλς τοὺς είπε: — Δέν έχει καμμιὰ από σας τόση δύναμη ώστε νά μπορῆ νά με κρατήσει στη ράχη της; Με έχετε τόσο πολύ ταλαιπωρήσει πού είμαι έντελώς ζαλισμένος. Άφήστε με τώρα νά πάω καθάλλα και δέν θά πέσω κάτω, αυτό σας τὸ υπόσχομαι. — Και νομίζεις πὸς μας νοιάζει άν θά είσαι βολικά ἢ όχι; είπε ὁ άρχηγός. Τότε όμως προχώρησε ἡ μεγαλύτερη από όλες τις καρακάξες, πού είχε ένα άσπρο φτερό στη φτερούγα της και είπε στην άλλη: — Θα ήτανε για όλους μας καλύτερο, Άνεμόγοργη, νά μή κακοπάθαινε ὁ μικρός ὄσπου νά φτάσουμε. Γι' αυτό έγὼ θά δοκιμάσω νά τὸν κρατήσω στη ράχη μου. — Άν μπορείς νά τὸ κάνεις αυτό, Κούτα, έγὼ δέν σ' έμποδίζω, είπε ἡ Άνεμόγοργη. Μονάχα πρόσεξε μή τὸν χάσεις. Ο Νίλς ήταν κατευχαριστημένος γιατί έβλεπε πὸς τὰ πράγματα πήγαιναν καλύτερα άπ' ὅ,τι φανταζόταν. — Δέν πρέπει νά χάνω τὸ κουράγιο μου, συλλογίστηκε, γιατί μ' έκλεψαν. Έγὼ θά τοὺς ξεγελάσω γρήγορα. (Άκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΤΖΑΚ

[Μνημογράμμα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για τὴν «Διάπλασι» από τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

— Ά!.. τοῦ τόχατε πει; — Έννοεῖται! Όταν σε ζήτησε, τὸ πρώτο πού τοῦ είπα, ήταν αυτό. — Και δέν τοῦ έκαμε καμμιάν έντύπωση; — Τι έντύπωση ήθελες νά τοῦ κάνῃ; Έκείνος άγαποῦσε σένα, τὴ Σεσίλη. Κι' έπαφες νά είσαι σὺ, ἡ Ίδια, ἡ Σεσίλη, έπειδή έμαθε;.. Όχι, χρυσή μου, δέν τὸν έννοιασε καθόλου. Κι' ήμουν τόσο βέβαιος πὸς δέν θά τὸν έννοιαζε... — Γιατί τοῦ τόχατε λοιπόν; — Για νά τὸ ξέρῃ και νά προσέχη νά μήν τὸ μάθῃς. Γιατ' ήξερα, βλέπεις, πὸς σεένα θά σ' έννοιαζε... Έ, τώρα τόμαθες από ξένους, από έχθρούς... — Ω, παππού!.. Μά τώρα... τώρα δέν με νοιάζει και μένα, άφού δέν έννοιασε τὸν Τζάκ!.. — Άλήθεια μού λές;.. — Σοῦ άρκίζομαι! Έγὼ λυτήθηκα μόνο έπειδή ένόμισα πὸς δέν μπορούσα νά πάρω τὸν Τζάκ. Μ' άφού μού λένε σεῖς... Θε μου! Κι' ὅσο συλλογιέμαι τὸ κακό πού τοῦ έκαμα... Άδικα! Πόσο θά ύπέφερα!.. — Και πόσο θά ύποφέρῃ!.. — Ο καϊμένος μου ὁ Τζάκ!.. Κι' ἡ Σεσίλη άρχισε πάλι νά κλαίει. — Τι νά σοῦ κάμω, άφού τὸν έδιώξεις χωρίς... με μού πῆς μένεα τὴν αἰτία;.. Άν μούλεγες... — Τι κάνει, παππού; ρώτησε μέσ' στό κλάμα τὴ Σεσίλη. Έμαθες τίποτα; — Πού νά μάθω;.. Δέν θάρχόταν βέβαια νά μού πῆ... — Άλήθεια... τώρα πιά δέν μπορεί νά ξαναρθῇ... — Κι' άφού αὐτὸς δέν μπορεί νά ξαναρθῇ... θέλεις νά πάμε νά τὸν βρούμε μεῖς; — Άμέσως ἡ Σεσίλη έπαψε τὰ κλάματα. — Ναί, παππού! φώναξε, ναί! — Θελεῖς;.. — Άκοῦς εκεί! — Υστερ' από λίγες ὥρες, ὁ κ. Ριβάλ κι' ἡ άγγορή του ξεκινούσαν για τὸ Παρίσι. Μόλις είχαν φύγει, ένας άνθρωπος καταϊδρωμένος, φορτωμένος μ' ένα μεγάλο πανέρι, σταματοῦσε απέξω από τὸ σπίτι τους. Κοίταζε τὴν πράσινη πορτοῦλα και συλλάβισε με κόπο στή χάλκινη πλακίτσα τις λέξεις «κώδων νυκτός». — Έδώ είναι! είπε. Και χτύπησε σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του. — Η μικρὴ ὀπτηρέτρια άνοιξε μὰ ἔμα

είδε πὸς ήταν ένας από τοὺς έπιφύλους εκείνους γυρολόγους τῆς έξοχής, ξανάκλεισε άμέσως τὸ πορτόφυλλο, άφίνοντας μόνο μιὰ μικρὴ χαραμάδα: — Τι θέλεις; — Τὸν κύριο γιατρό. — Δέν εἶν' ἔδω. — Τὸ κορίτσι του; — Οὔτε. — Πότε θά γυρίσουν; — Δέν ξέρω. Κι' ἡ μικρὴ, άπότομα, έκλεισε ὅλως διό-

«Με τί στόμφο, με τί χειρονομίες...» (Σελ. 309, στ. γ')

λου τὴν πόρτα. — Θε μου, Θε μου!.. Έκαμε τότε ὁ γυρολόγος με βραχνὴ φωνή. — Έτσι λοιπόν θά τὸν άφήσουν ν' άποθάνῃ;.. Κι' άπόμεινε κει στή μέση τοῦ δρόμου, μὴ ξέροντας πού νά πάῃ και τί νά κάμῃ. Ήταν ὁ Μπελιζάρ. Κι' εκείνος πού «θά τὸν άφιναν έτσι νά πεθάνῃ» ήταν ὁ Τζάκ... Στο Νοσοκομεῖο τῆς Παναγίας Τὸ βράδυ εκείνο, οί Νταρζαντόν είχαν μεγάλη φιλολογικὴ συγκέντρωση. Όλοι οί Ρατέδες ήταν πάλι μαζεμένοι στό γραφεῖα τοῦ λαθρόβιου περιοδικού, στό ίδιο πάντα παλιόσπιτο τῆς προκουμαίας τῶν Αδγουστίνων, κοντὰ στό Ίνστιτούτο. Κι' ἡ γιορτὴ γινόταν πρὸς τιμὴ τῆς Ίδας πού είχε συμφοριωθεί με τὸν άντρα της. Για τὴν περιστασια αὐτὴ μάλιστα ὁ ποιητὴς είχε γράψει ένα μεγάλο, πολὺ συγκινητικὸ ποίημα, πού θέλησε νά τὸ άπαγγεῖλῃ μπροστά σ' ὄλους τοὺς φίλους του. Κι' ἡ Ίδα, για νά τἀκούσει, — άν και τότε ξερσ κιόλα απέξω, γιατί αὐτὴ τόχε

ἀντιγράψει δύο τρις φορές, — είχε βάλει τὴν πιδ ὀμορφῆ του αλέττα της. Η «Μελλοντικὴ Έπιθεώρηση» βρισκόταν στό τελευταῖα της. Κάθε φορά μικραίνει τὸ σχῆμα της και δέν εδγαίνε πιά παρά κατά διαστήματα μεγάλα κι' άταχτα. Ο Νταρζαντόν είχε φάει ὅλη του σχεδὸν τὴν περιουσία. Ήταν όμως πάντα ὁ ίδιος κι' έννοῦσε νά κάνῃ πάντα τὴν Ίδια ζωὴ. Από τὸν καιρό μάλιστα πού γύρισε στό σπίτι του ἡ Ίδα, ξανάρχισε και τις φιλολογικὲς συγκεντρώσεις, πού με τὸ ταξίδι του, τὴν άρρώστεια του και τὴν άπουσία τῆς γυναίκας του, είχαν διακοπεί κάμποσο καιρό. Έκείνο τὸ βράδυ ήταν εξαίρετικά χαρούμενος, καλόβολος κι' ἐπιδειχτικός. Μπορούμε νά ποῦμε πὸς θριάμβευε. Άλλά πιδ εὐτυχιμένη ακόμα ήταν ἡ Ίδα. Δέν έχόρταινε νά βλέπῃ «έτσι καλά» τὸν άγαπημένο της Ποιητὴ και θυμόταν τὴν πρώτη βραδιά πού τὸν γνώρισε στοῦ Μορονβάλ. Άλλωστε τὰ ίδια πρόσωπα τὴν περιστασίζαν: ὁ κρεῖλος με τὸ κάτασπρο πλαστρον και τὴ μαῦρη γραβάτα: ἡ κυρία Μορονβάλ με τὸ άτέλειωτο πηγούνι της: ὁ Λαμπασέντρ με τὸ βελοδένιο του σακκάκι, τὸ θεατρικιστικό: ὁ Χίρς, γεμάτος πάντα λεκέδες από γατρικά: ὁ αἰώνιος Σαίτ, ὁ Αἰγύπτιος: ὁ άνεψιός τοῦ Μπερζέλιου και ὁ άνθρωπος πού είχε διαβάσει τὸν Προυτόν. Νέο πρόσωπο δέν ήταν σχεδὸν παρά ὁ πρίγκιπας ὁ Γιαπωνέζος, τὸ τελευταῖο ὄμμα τοῦ Μορονβάλ... Κι' ήρθε ἡ μεγάλη στιγμή: άρχισε ἡ άπαγγελία. Με τί στόμφο, με τί χειρονομίες, με τί τρεμουλιαστὴ φωνή και με τί ψευτικὴ συγκινησὴ ξέχωνε ὁ Νταρζαντόν τοὺς συνακόρητους του στίχους, — γελοῖους σαν τοὺς παλιούς, — άπάνω στην δμήγυρη, πού πρόσεχε νά μή χάσει ούτε συλλαβὴ και χειροκροτοῦσε σχεδὸν κάθε στροφή. Πρώτη συγκινηθήκε ἡ Ίδα κι' έσκούπισε τὰ μάτια της με τὸ μεταξωτὸ της μαντηλάκι. Άμέσως τὴ μιμήθηκε ἡ κυρία Μορονβάλ. Σε λίγο εκλαίγαν ὄλες οί κυρίες, ενώ οί άντρες στήλωναν τὰ μάτια τους, σὰ νά μήν ήθελαν νά κλάψουν κι' αὐτοί ἢ... νάποκοιμηθοῦν. Έξαφνα, στό καλύτερο, στό παθητικότερο μέρος, ενώ ὁ Νταρζαντόν τριγύριζε πάνω στην δμήγυρη τὸ βλέμμα του κατευχαριστημένο, ἡ πόρτα τῆς σάλας άνοιξε άπότομα, κι' ἡ καμαριέρα μπῆκε τρομαγμένη, φωνάζοντας: — Κυρία!.. κυρία!.. Όσοι καθόνταν, σηκώθηκαν: (Άκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΜΑΣΤΙΧΟΔΕΝΤΡΑ

[Αριθ. Έγκρ. 63]

Πρωί-πρωί, πολύ πριν ο ήλιος ανατείλει, ξεκινάει να κροίσει τον χωριό. Έτοιμάζονται βιαστικά, τρώγουν και πίνουν τα καλά τους ετοιμα από το βράδι. Όλα μαζί, δευθύνονται σ' ένα χωράφι. Είναι όλα αγαπημένα, καιμιά κακιά ούτ' έχθρα δεν κρύβεται μέσα τους, κι' έτσι ενομιμένα δουλεύουν καθεμιά στής άλλης το χωράφι. Οι μέρες του κεντήματος είναι λίγες και πέσει στο διάστημα αυτό να κεντηθούν όλοι οι σοκίνοι. Είναι όμως τόσες πολλές, έχουν τόση ορεξη για δουλειά, που τα προφταίνουν όλα.

Στ'ης Κούλας το χωράφι έχουν φτάσει πρώτα. Με τα μικρά, ατσάλινα κεντήστρια τους, χαράζουν επιτήδεια και μεθοδικά τους φλοιούς των δέντρων. Φοιρούν τα μαστιχοδέντρα—από τον πόνο ίσως—κι' ένα ριγος κάρνει τα φύλλα να κουνιούνται. Από τις χαραγματιές θα ξεπηδήσει, ύστερ' από δεκαπέντε μέρες, το δίκυρο, δερμητικό κι' αφιδόνο, και θα στάξει άργά πάνω στο άσπρόχομο πουχούν αλωπίες. Κι' ατάς θα σπάζει πάνω, κι' η γη θα γεμίσει από διαμάντια μύρια, διάφανα και πολύχρωμα.

Πάλι τα κορίτσια θα μαζέψουν την πλοσία συγκομιδή, γελαστά και χαρούμενα. Υπολογίζουν μόνη την τιμή και κάμουν σχέδια. Όλα τα λόγια και τα στολίσια τους θα βγούν από τον κόπο τους, και θα χορύν, θα χορύν πολύ σαν βγούν στο χωριό τις μέρες των πανηγυριών. Η μαγική αυτή λέξη φέρνει σε όλες θύμησης γλυκές, που ξεπλώντας φέρνουν το γέλιο στα χείλη και την κουβέντα στα στόματα.

Κυλόων οι άδρες γρήγορα. Και οι λουπύρι, κι' στη γλύκα της κουβέντας τίποτα δεν νοιάθουν. Κι' όταν η όμιλία ξεψυχάει, θίχρα το τραγουδι άβιαστο κι' άκράτητο, και θαπλώσει σ' όλη τη φύση, να τη γεμίσει με νότες γλυκές και καθάρεις.

Άγρη Φυρούλα.

ΔΥΟ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

[Αριθ. Έγκρ. 47]

Μούπε πολλά παραμύθια ο γέρο παππούς μιά βραδυά που το χιόνι άσπριζε τον κάμπο κι' η θάλασσα άγρια ξεσπούσε στην άμμουδιά. Θά σάς πώ ένα, κι' άς μ'ην είμαι άσποραλλίσσα γοιούλα, νάχω τή χάρη να το λέω όμορφα. Αυτό το κρονόμο τώχουν μονάχα όσοι υπόφεραν τή ζωή πολλά χρόνια. Άς τάχισω λοιπόν (άν μου δώσει ννοείται ή διάπλαση τήν άδεια του λόγου).

Μιά φορά έσμιξαν δυό φεματάδες κι' άποφάσισαν ν' ανταγωνιστούν στην τέχνη τους. Τότε ο ένας είχε κάποτε

έφαγε στο Παρίσι σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, που μονάχα πικέρ έδουσε σαράντα καντήρια τήν ήμέρα. Μά ο άλλος είδε στην 'Αλεξάνδρεια άκόμα περιεργότερα είδε ένα άγγούρι πολύ μεγάλο που ταξίδευε, πέρασε τήν 'Ασία κι' έφτασε στην Πόλη.

Στόν πρώτο έκοιτε έντύπωση ή ψευτιά αυτή, σά να σφεκρίζεται ο άλλος τήν τέχνη του και διαμορφορήθηκε πώς μ' αυτό δέν μπορεί να ξεγείωση εύκολα άλλους. Μά ο ίδιος τής τής ψευτιάς δήλωσε σ' όντροφό του, πώς έχει τή δύναμη να κάμη άληθινή με μεγαλύτερη ψευτιά, όποια κι' άν έλεγε ο πρώτος στόν κόσμο.

Η συμφωνία κλειστήκε, κι' ο πρώτος φίλος πήγε σ' ένα χωριό κι' άναγγέλλει πώς στην πόλη σ' ένα μινιαρέ φάνηκε ένα μεγάλο πουλί, που με τίς φτερούγες του σκέπασε τήν πόλη και πολλοί πεθαναν ή έχοντας πωσνάσασιν.

Σέ λίγες μέρες φταίει κι' ο δεύτερος φίλος. Σάν έβριθαν από πού δόχεται του ζήτησαν πληροφορίες για τήν είδηση του προηγουμένου. «Δέν άκουσα τίποτα τέτοιο γιατί δέν έμεινα πολλή ώρα εκεί, το μόνο όμως, που είδα σαν περνούσα απ' εκεί ήταν ένα κελόριο αυτό, που πολλοί μαζί προσπαθούσαν να το βάλουν μέσα άπό τήν πόλη του φρουρίου μά δέν μπορούσαν και λογάριαν να χελάσουν ένα μέρος από τή τείχη για να το φέρουν μέσα στην πόλη».

Παραξενευτήκαν οι χωρικοί με το καινούργιο νέο κι' άρχισαν να σκέφτονται, πώς πραγματικά θα φάνηκε το πουλί, για να υπάρξη ένα τόσο μεγάλο αήθιο... Δέ σταμάτησαν ως έδω: ο πρώτος προχώρησε σ' άλλο χωριό. Σάν κείθως από κωφενότα, κατά τή συνήθεια οι άνθρωποι τόν ρώτησαν τα νέα τής πόλης. Κι' έκείνους τούς λέει πώς ένας μεγάλος σίφοντας, σά σύννεφο από τόν ουρανό, κατέβηκε στην πόλη και άρπαξε τούς γαιδάρους, τα μουλάρια και τάλλογα, τα σήκωσε ψηλά και χάθησαν σ' άγνωστη διεύθυνση.

Έπειτα από μέρες έφτασε κι' ο δεύτερος συντεχνίας. Άρχισαν να τόν ρωτούν για τή πρώτη διάδοχη γιατί, όσο κι' άν τούς φάνηκε άπίστευτη, είχαν περιέργεια να δούν άν θα τήν σή και δεύτερος.

Αυτός προσποιήθηκε τόν άνήξερο. «Τό μόνο που άκουσα, τούς λέει, «είναι πώς στο Κάστρο ένα μερόνυχτο έβρεχε σαμάρα».

«Έτσι για δεύτερη φορά νίκησε με τή δύναμη του γιατί οι άνθρωποι φαντάστηκαν, πώς τα σαμάρα αυτά θάταν τών χαμένων γαιδάρων.

Ός έδω σταμάτησε το παιχνίδι τους, γιατί φοβήθηκαν μήπως στο τέλος ξεπανερωθεί στόν κόσμο ή ιδιότητά τους.

Μαγεμένη Ρωμαία

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 29]

Άκουμπισμένη στο παράθυρο παρακολουθώ έναν όμιλο παιδιά που μέσ' στην όλοσση από χιόνια πλατεία του χωριού παίζουν. Η μέρα είναι συννεφιασμένη, κρυερή. Τα μπουτάκια τους μόρικα από τήν παγωνιά και τα μικρά τους χεράκια, μαβιά, μου κάνουν μια περιέργη έντύπωση και όμως αυτά παίζουν... παίζουν.

Ο όρομος δλος άνηχει από τα κτυπήτά τους, από τα χαρούμενα γέλια που και όρεξη άν δέν έχεις σε κάνουν και σένα εύθυμο.

Πόσο εύκολα, άλήθεια, τα μικρά γελούν, διασκεδάζουν. Είναι εύθυμα!

Άξαφνα μιά ακτίνα του ήλιου φάνηκε: αυτό ήταν αρκετό για να χαλάσουν όλόκληρο κόσμο! Μά έλα που και ο ήλιος έχει σήμερα κέφι για άστεία και παιχνίδια. Φαίνεται μιά σιγιομύλα και πάλι κρύβεται. Άες και κατάλαβα τή χαρά που κάνει ο έρχομός του και θέλησε λίγο να μάς περάσει.

Σάν προταπριλιά τήν πάθαμε! Τα μικρά δέν περιμέναν άλλο, άρχισαν όλα μαζί να τραγουδούν παρακαλώντας τον νάβγει:

Έβγα ήλιε να λιαστώ και κουλούρια σου κρατώ. Με το μέλι, με το γάλα, με τήν άργυρή κουτάλα.

Κι' ο ήλιος πιά είχε φανεί... Αιλιάνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δάσκαλος: — Έχεις πέντε βερύκοκα και δίνεις ένα του άδελφού σου. Πόσα σου μένουν; Ο Μαθητής: — Πέντε.

Ο δάσκαλος: — Σκέψου καλύτερα... Ο Μαθητής: — Μά σκέφτηκα να μ'ην του δώσω κανένα.

Κόρη τής "Ιδης

Ο θεός ρωτά τόν Τοτό γιατί κλαίει. — Γιατί ο άδερφός μου, έχει διακοπές κι' εγώ δέν έχω... χι, χι...

Μπα! και πώς γίνεται αυτό; — Μά εγώ δέν πάω άκόμα σχολείο... χι, χι.

Μαρουσιωτάκι

Μιά κυρία εκθειάζει τα προσημεία του άνεμου τής: — Ά, τι τέλειο παιδί, τί άγιο! Δέν μπορείτε να φαντασθήτε!... Κι' ο μικρός Τάκης: — Τέλειος λοιπόν άντιόπιστος!... Αρβύλατο Εβζωνάκι

Σεσκαθόνετε για το Δωδεκανήσιδο!

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμήθευθητε τόμους τής Διαπλάσεως, να περάσετε εύχάριστο καλοκαίρι.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΙΞΕΩΣ

Το άρένδοτο που μάς διηγήθηκε προχθές ή Νέρις σε βλέπε Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών 34ου φύλλου μου θύμισε έν' άλλο που έγινε έπίσης σέ βαρτίσι δ νουνός ήταν ένας χωριάτης πλούσιος άλλ' άγράμματος τή στιγμή λοιπόν που ο παπάς τόν ρώτησε τó τυπικό άπετάξω τώ Σατανά δηλαδή άπετάχθηκε από τόν διάβολο τόν παράτησε για νάγκαιλάσει το Χριστό έκείνος άκουσε να πετάξω τó Σατανά και δλοσπρόθυμα άποκηθήκε χά χά δηλαδή και να τόν πετάξω μά ο παπάς σά να μ'ην άκουσε καλά μουρούρισε κάτι άπσταθήμην έτσι άπαντ' ει μέρους τού νουνού ο παπάς και τόν ξαναρώτησε τρείς φορές βλέπετε κάνει τήν ίδια ερώτηση άπετάξω τώ Σατανά χά χά άποκηθίναται δυνατώτερα και ζωηρότερα ο νουνός τού κάκου όμως ο παπάς μουρούριζοντας πάλι τόν ξαναρώτησε άπετάξω τώ Σατανά ε αυτή τή φορά ο καίμενος ο νουνός έχασε τήν ύπομονή και φώναξε χά χά σου λέω τώση ώρα πετάξ' τον τó λοιπόν καπά μόν να πάη στο διάβολο.

Τι είναι, καλέ, αυτό; Τι θέλει να πη;... Κι' όμως θα κίνατε κάτι γέλια άν το καταλαβαίνατε! Είναι, παιδιά μου, έν' από τα πιο νόστιμα «Χίλια-μύρια» τού 'Ανανία! Κι' ο λόγος που δέν το καταλάβατε είναι ή έλλειψη κάθε σημείου στίξεως. Δέν έχει ούτε κόμματια, ούτε τελείες, ούτε παρενθέσεις, ούτε τίποτα. Τό καλό λοιπόν που σάς θέλω, να τó ξαναδιαβάσετε με προσοχή και να τó βάλετε... δ, τι του λειπαι. Να ιδίστε τότε πώς θάλλαξη, πώς θα φανή και... τί γέλια που θα κάμει!

Με άλλους λόγους: σάς δίνω αυτό τó άσικτο κομμάτι ως θέμα του σημειωμο Μικρού Διαγωνισμού Στίξεως. Μά τó στίξετε, θα τó χωρίσετε σε φράσεις, σε περιόδους και σε παραγράφους. Θα βάλετε τις πωίτες, θα εισαγωγικά, τις παρενθέσεις, όλα. Κι' έτσι τελειοποιημένο θα μου τó στείλετε να τó ιδώ και να βαθμολογήσω τή Στίξη σας.

Θά τó γράψετε, έννοείται, πολύ καθαρά σ' ένα κομμάτι χαρτί, που να μ'ην περιεχέη τίποτ' άλλο, θα τó επιγράψετε «Απάντηση στόν Μικρό Διαγωνισμό Στίξεως τού τάδε» (όνομα ναι ψευδώνυμο) θα τó έπιγράψετε και, έκεί κοντά στην υπογραφή σας, θα σημειώσετε ήν διαγωνίσθεσθε πρώτη φορά σε τέτοιο είδους Δια-

γωνισμό ή άν λάβατε μέρος και σ' άλλον και τί βραβείο ή Έπαινο πήρατε. Αυτό, σάς παρακαλώ, να μ'η τó ξεχάσετε.

Οι άλλοι όροι είναι οι εξής: Άορτάς έχουν τó δικαίωμα να λάβουν μέρος όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκριμένο για τó 1927 με πληρωμή 3 δραχμών οι χωρίς ψευδώνυμο συνδρομητά (ή άδελφια των) και δρ. 5 οι άγοραστία. Απαντήσεις δεκναι μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δόδε Εβρουαίου τήν 27 'Ιουλίου 1927.

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Για τήν Σελίδα Συνεργασίας έχω λάβει τόσο πολλά κομμάτια, όστε και τó ένα δέκατο μόνο άπ' τόν τεράστιο αυτό σωρό άν έγκριθούν, και θα φτάσουν και θα περισέψουν για τούς άπλοικούς τέσσερες μήνες τού χρόνου μας. Για τούτο θηλώσω πός από σήμερα και μέχρι νεωτέρας θηλώσω; δέν δέχομαι κομμάτια από κανένα.

Μερικοί—πολλοί να πώ καλύτερα—έξακολουθούν να μου άκνουν παραγγέλεις με μόνο τó ψευδώνυμό τους. Γι' ασαφεία να στείλω ένα φύλλο ή ένα λυσόχαρτο! Νά φάξω πρώτα στα έλετλια τών Ψευδώνυμων να ιδώ ποίος είναι ο Έρασμος ή ή Κίρκη, γιατί μπορώ να τούς θυμάρω δλους άπέξω;—Έπειτα να φάξω τα έλετλια τών Συνδρομητών για να βρω τή διεύθυνση του Έπιστα να τήν άντιγράψω σε μιά ταινία, και τότε μόνο να πώ: να σταλή σ' αυτό ένα λυσόχαρτο ή ένα φύλλο! Μισό ώρα, πολλές φορές δέ μου φτάνει για όλη αυτή τήν πολύπλοκη εργασία, μ' όλη τήν τάξη που έχω στο γραφείο μου. Κι' έπειτα καραπονιούνται πού άργώ κάποτε να έκτελέσω μιά παραγγελία... Μά δέν είπα χίλιες φορές να μου στέλνετε μαζί και μιά ταινία σας τακμένη ή τυλιχάστο άντιγραμμένη καθαρά: Σας τó έναλέω, και θα σάς τó λέω συχνά, στερεότυπα, ός που να τó χωνεύετε: Κάθε παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται από τήν ταινία τού συνδρομητού που έχει τόνόμό του και τή διεύθυνσή του, είτε τήν ίδια τήν τυπωμένη, με τήν όποία τού στέλνεται τó φύλλο, είτε άντιγραμμένη καθαρά σ' ένα κομμάτι χαρτί, όστε να μ'ην ελναι άνάγκη να γράψω άλλη διεύθυνση για να τού στείλω ό,τι ζητά. Μ'ην πετάτε λοιπόν τις ταινίες σας να τις κόβετε και να τις φυλάτε για παραγγέλεις.

Τό τέλος τών «Τριών Μικρών Σηματοφύλακων», Άρχαιωτοπόβλα;... Ποδ να τó θυμάρω ύστερ' από τόσα χρόνια! Χάιρω που έχεις άλληλογραφία με τή Μεγαλόπρεπη 'Ιδη. Έίστε καλά κορίτσια κι' οι δυό και θα ταίριαζα. Όσο για τó κομμάτι σου, βέβαια πού δέν ήθε ο σερβότ, άφοδ μου τώτετελες μόλις πρό... ένάμην μηνός. Όπωςόποτε, θα

περιλάβω και τó δευτερο. Περιμένα. Τάση Παπαδόπουλο, άν τó ψευδώνυμο Αεθός Χάλης τó είχε για τή «Διάπλαση», μάλιστα, θα είχε τó δικαίωμα να τó έχεις μόνο έσύ και σε κανένα άλλο διαπλάσοπολο δέν θα έπέτρεπα να τó πάρη. Άλλά σή, καθώς λές, τó έχεις για να γράφεις σ' άλλα περιοδικά, κι' όστε καν συνδρομητής μου δέν είσαι. Η άξιωσή σου λοιπόν είναι παράλογη. Δέν μπορώ εγώ, όταν πού προτείνει κανένας φίλος μου ένα ψευδώνυμο, να τού λέω: «Στάσου, αυτό δέν μπορεί να σού τó δώσω, γιατί τήν έλλος... στή Χρυσάλλιδα!» Άμ' τότε έπρεπε να κρατώ και κατάλογο όλων των ψευδώνυμων που φαίνονται στα χίλια-μύρι έλληνοικά περιοδικά!

Έγες, Σαράγγη! πολύ καλή κι' ή νέα σου σπουδή από άγαλμα προχωρείς, βλέπω, και χωρίς δάσκαλο. Σε συγχάριω για τó 9, καθώς και τήν Στίθα για τó 8. Με πολύ καλούς βαθμούς περνάτε σέ στήν Γ' κι' ή Σπίθα στήν Β' τού Γυμνασίου Χαριτετισμός σ' έλες σας κι' από τόν 'Ανανία πού σάς ευχαριστεί πολύ.

Η Φλογίτσα που γράφει: «Στείλε μου, σέ παρακαλώ, κατά τετραδία Μικρών Μυστικών. Ός τώρα έχω μαζέψει μόλις όστω, και δέν φαντάζομαι τή χαρά που αισθάνομαι κάθε φορά που βλέπω τόν εύλογημένο αυτόν άνθρωπο, τόν ταχυδρόμο, να διευθύνεται σέ στίπυ μας. Πόση χαρά σκορπά χωρίς να τó έβρη, αλλά, δυστυχώς, καιμιά φορά και μεγάλη λήθη». Αυτό είναι άληθια. Άλλά σού εδχομαι να σε φυλάξω έθεος απ' έλες τις λήπες που μπορέ να φέρνει ο ταχυδρόμος, ή κι' όποιοςάποτε άλλος. Έτσι είναι αυτός ο κόσμος: έχει και χαρές, έχει και λήπες.

Τάνεκδοτα αυτά, Κοσμοχαλάστρα, πού τα βρήκες στην παλιά έφημερίδα, είναι πολύ νόστιμα, αλλά ο 'Ανανίας πού άναφέρομαι δέν είναι ο δικός μας. Όσο για άλλα που μ' έρωτήσες, περι Εθνημν, 'Ισοίμων κτλ. τά έχει όλα ο 'Οδηγός. Διάβασέ τον και δέν θα σού μείνι καμιά άμυδα. Τό ίδιο άπαντώ και στή Σελίδα πού με ρωτά τί θα πη «έκτός Διαγωνισμού». Μά γιατί δημοσιεύω 'Οδηγό; Για να μ'ην ξαναλέω τά ίδια και τά ίδια.

Δέν σημαίνει τίποτα, Φούσκα, άν έλ' αυτά τάσ-ετα πού θυμήθηκς, είναι από βιβλία. Άμα διηγηγηθς καλά έκείνο πού σ' έκαμς να γελάσες περισσότερο, άπαντ'ές στην Κυριακή μίχ χαρά! Όσο για τά Εθνημα, αυτό έξαρτάται από τόν άριθμό έκείνου πού θέξη τά περισσότερα. Γιατί ο άριθμός δέν είναι όρισμένος για κανένα βραβείο Εθνημν. Τά παίρνουν με τή σειρά όσοι έχουν τά περισσότερα, άδιαφορο πώς.

Κι' εγώ χάρηκα, Γλυκεία Χαραγγή, πού τάποτελέσματα ήταν ικανοποιητικά και τή σένα και για όλες μας έκεί τις φίλες. Σε συγχάριω και θά μου τις συγχάριω. Όσο για τις άλλες, πού θα

γραφούν από τού χρόνου, τί να γίνη! δε περιμένουμε. Είδα για τήν άλληλογραφία σου με τήν καλή μας Κοκκίνη Παπαρούνα και δέν άπόρησα δόλοσ πού τήν αγαπάς σαν παλιά σου φίλη ένφ δέν τήν έγνώρισες ποτέ σου: με τά γράμματα γίνεται ή καλύτερη γνώριμα. Ο 'Τζάκ' τελειώνει με τά 3-4 φύλλα.

Σε συγχάριω, Άνδρομέδα, πού προβράδωχες στήν Γ' Γυμνασίου με 9 και σού εδχομαι καλή διασκέδαση στην έξοχή. Θά πήρες βέβαια κιάλα και θα γλώτσωσε άπ' αυτή τήν άνυπόφορη ζήση τών 'Αθηνών, πού μάς ψήγει ένόμισο τώρα μήνα, άν και τις τελευταίες μέρες άρχισε λίγο να δροσίζη.

Έρωτάω τó γράμμα σου, Ελλή, απ' τó χωριό. Ναί, απ' τά τελευταία από φυλλάδια «κάτι λείπει» κι' έχεις δικιο να θεωρής μεγάλη τήν έλλειψη: οι «Αθηναϊκές 'Επιστολές». Άλλά δέ κ. Φαίδων, (πού σ' ευχαριστεί πολύ για τά καλά λόγια), άρρώστησε τις προάλλες, από υπερκόπωση προβάτων, κι' ο γιατρός τού έπέβαλε νάναπαυθί κάμποσο καιρό. Γι' αυτό και τή «Νέα 'Εστία» προσωρινά τήν έπιμελείται άλλος. Τι να γίνη! πρέπει να κάμεισ όπομνη ός να μπορέση πάλι να έναρχιση.—Τά γνωμικά τού κ. Καμπούρογλου έχουν έκδοθει σέ δυό βιβλιαράκια, πού τó ένα επιγράφεται έπλωσ «Θρήνα» και τó άλλο «Νέα Θρύφα.» Δέν έβρω όμως να σού πώ άν δέπαρχουν άκόμα αντίτυπα απ' αυτά, όσα από τις «Εικόνες» του πού είναι άρχαιότερες. Όταν γυρίσης στάς 'Αθήνας, θα ρωτήσης μόνι σου κατά κεντρικά Βιβλιοπωλεία. Άν πάλι βιάζεσαι, μπορέ να ρωτήσης μ' ένα δελτάριο τόν ίδιο τόν συγγραφέα (κ. Α. Γρ. Καμπούρογλου. Άκαδημαϊκόν, όδός 'Ιπποκράτους, Αθήνας.) Είναι καλός και θά σού άπαντήση άμέσως.

Πολύ με συγχάρισε τώρα σου γράμμα, Αρροδίτη τής Μήλου. Ό, βέβηια πού τέτοια τάξη δόσκολα θά τήν ξαναβρης, άφοδ από τις 17 πού τήν άποτελοσάτε, οι 15 είσαστε διαπλάσοπούλες κι' οι άλλες 2 άκόμα με ήξεραν, γιατί με διαβάζαν από τά εαδελφια τους. Έτσι έλο για μένα μιλούσατε, εγώ ήμου τó κέντρο κι' έ δεσμός σας... Ναί, όδσκολο να τó ξαναβρήτε αυτό σέ άλλο σχολείο, όχι όμως κι' άδύνατο. Παντώ έχω φίλες και φίλους. Καί με τó εσαπάθωμ οι λόγοι γίνονται πολλοί. Μήπως έσύ δέν μου έγραφε τήν Τζέννο πού τόσο μ' εδγνωμονεί; Πολύ όραλα κι' ή σχετική σκηνή πού μου περιγράφεις.

Έρωτάς Έπιστολές που έστειλας από τήν έδρωδα κι' ο έξής: «Ερωτών Μεσολόγγι, Νεάτλια (πού τής έστειλα 13 τετραδία), Τρελό Γυμνασιοπαίδι, Γελασίνα, Μελίσινα (πού τήν συγχάριω για τó άριστα), Θισπίς (με άπαίτετα πάλι στείλα) Τράβλατον (πού μπορεί να πάρη όποιον τόμο μου θέλει, γιατί όλοι είναι όφρατοι), Γενναία Σπάρτη, Μίχ. Δόφνες, Δίβιος, Φά-

θων, Άμοιροίτη, Γενοβέρα, Έσάδελφος τού Διαβόλου και Εσάδωρος Αλεξανδρόπουλος.— Έβέτελεσα τις παραγγέλεις των και τούς εδχαριστώ όλους για τά καλά πω-λόγια. Αποούμαι μόνο πού ο χάρος δέν μου έπιτρέπει να τούς άπαντήσω έκτενέστερα. Είναι, βλέπετε, διακοπές, έλοι πού γράφουν και, φυσικά, δέν μπορώ νάπαντώ σ' όλους, άφοδ πάντα τόν ίδιο σχεδόν χώρο διαθέτω γι' άλληλογραφία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοείται, άν δέν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δρ. 10.—Τά έγκρινόμενα ή άνανοούμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1927. Όσα άρροδούνται από Α. άνήκουν εις άγρία και δσα από Κ, εις κροίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πολικός Αστή, δ. (ΑΑ). Άντιόμνη Βορβουά, κ. (ΑΑ). Φιλικός τού 71, δ. (Φιλικός). Στεφανομνη Δόξα, δ. (ΓΚ). Νινόν, κ. (ΓΓ). Μασκωτίτσα, κ. (...). Λόδος Γκλένορβαν, δ.

Η Διάπλασις άποάζεται τούς φίλους τής: Θέκλαν (χαίρω πού μου έναίγραφε κι' έλπίζω να μου γράψης από τις δροσίες για τó άλλο δέν περαζέις) έχες κάθε δικαίωμα σαν άδελφή συνδρομητού! Νεύτωνα (σε συγχάριω πού βγήκες πρώτος από τήν τάξη σου και θα πάρης και τó βραβείο τά «Τητήματα» σφ άντηκαν εύκολα, γιατί τά είχες διαβασμένα και τά ήξερες) πρώτα όμως και κανέναν άμελέτητο...) Ανεμόνη τού Βουνού (τό μέλος τού σώματος, στήν Άσκησι έκείνη, πρέπει να είναι παντώ τó ίδιο τά τρία δέ μου γράμματα πού άντικαθίστα, μπορεί να είναι και στην άρχη, και στή μέση, και στο τέλος τής λέξεως) σε συγχάριω για τόν λαμπρό βαθμό 'Εστειλα! Καμάρω τών Γουάν (δέν άμφιβάλλω πώς θα τά καταφέρεις, άφοδ έχες τόσο ζήλο) είδα και τί όφρα περνάτε στην έξοχή, όπου σέ έγινες Μοκοκό ή άδελφή σου Ιολέ...) Νικολόν (γράφε πού λοιπόν τώρα πού ήύχασες) πός περηγές σά Κόθηρη! Έλληνοπόν 'Ιδεώδες (έσύ: έγραφεσ λοιπόν έκείνο τó άφράκι; σ' εδχαριστώ πολύ) σού έδωσαν όμως ότι δέν έλπίζω, γιατί δέν άρκεί ή έλλησή μας' πάλι όμως, άν τó κατορθώσας εσύ... εσύ!) Ζουλέκιαν και Άριστοκράτισαν (χαρισμένα τά γραμματικά σας, αλλά για τó μάλωμα τί να σάς πώ να βάλετε κλήρο) Χλόη (ε, τώρα περιμένα να μου γράψης και τά περισσότερα) Βάρκαν τού Κανάση (έχει, όσοι έλαβαν μέρος σόν τρέχοντα δέν μποροδν να ξαναστείλουν για τόν συμπληρωματικό ή 'άσσυρον' πωλείται και τού γραφτο μου) Κόμητα δέ Λαρός (συνδρομή από 1ης Φεβρ. 1927 δρ. 31 'Ιαν. 1928 έλ' ήθη) Δημ. Α. Παρόντοπουλον (ανάλογος τής 'Αγγέλλας θά είναι και τó αντίτιμο) Νάμισσον, Τζουάνταν, Γέρο-Άημον κτλ. κτλ.

Είς έσας έπιστολές έλαβα με τήν 30 'Ιουλίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 233 Διαγωνισμῶν. Αἰτίσεις ἔσονται μέχρι 30 Σεπτεμβρίου.)

301. Δεξιόγραφος

Κάθε πολέμου ἔκφρασις Τὸ πρῶτο μου εὐτυχής Κάθε πολίτης τάλιο μου Στὸ κράτος τὸ πληρώνει Καὶ στὸ κλεινὸ Βυζάντιον Μεγάλῃς ἐποχῆς Γενναῖον Αὐτοκράτορα Τ' ὄλο μου φανερώσει.

302. Στοιχειογράφος

Μοῦ ἦλθε αὐτοῦ τοῦ κούτεντὲ Νὰ κόψω τὸ κεφάλι Χωρὶς καμμὴν εὐθύνη Μὰ μόλις τοῦ τὸ ἔκοψα, Πρὸς ἐκπλήξη μεγάλη, Γερὴ κλωτσιὰ μου δίνει.

303. Μεταγραμματομορῆς

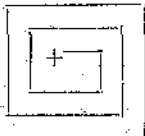
Ὅλοι θαυμάζουν διὰν παῖζη Καὶ τὴν καταγεροκοποῦν Μ' ἂν τῆς ἀλλάξης ἓνα γράμμα, Οἱ μέλισσες τὴν ἀποχτοῦν.

304. Δημῶδες Δίγγραμμα

Ἡ κοιλιά μου εἶναι κίμνη, Τὸ κεφάλι μου καμνί. Μὲ τραβᾷς καὶ ρουχαλλῶ Καὶ καπνίζω καὶ μυρίζω.

305. Ἐλιξ

* * * * *
* * * * *
* * + * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κάθε γραμμὴ τοῦ σχήματος εἶναι μία λέξις. Θάνατοςαποθῶν δ' σταυρὸς καὶ οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων ὅσα θάνατοςαποθῶν, ἀπὸ τὸν σταυρὸν, αἱ ἐξῆς ἔνδεκα λέξεις:

Πρόθεσις, σήνδεσμος, συμπαρασματικόν, κρῆθεσις, μυθιῶν πλοῖον, μέλος τοῦ σώματος, ἀρχαία περσικὴ πόλις, θεῶ. ποταμὸς ἑλληνικὸς, πόλις πελοποννησιακὴ, βασιλεὺς τῆς Γαλιλαίας.

Ἡρώτων Μεσολόγγι

306. Κρυπτογραφικὸν

128425678 = Ἀρχ. στρατηγ.
245325 = Κράτος
35125 = Πόλις
45858 = Ἐπίθετον
5678 = Ἐκτεινόν
65325 = Ἄνθος
7328 = Ἑλλ. ἐπαρχία
871525 = Ἐμβλημα

307. Μαγικὴ Εἰκὼν ἔνδεκα εἰκόνας

Στὸ τραῖνο.
— Παππού! γιατί! Νίτσα! κοιτάξτε τί ἀραῖα ποῦ φαίνεται ἀπὸ δὸ!
— Μὰ τί πόλις εἶναι αὐτῆ;
— Σὰς τὴν εἰπα.

308-312. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τόσαι λέξεις:
πῶρος, ψωμάς, ἀδάμας, Πάρος, ἱερός.

313. Γρίφος

μὼν μὼν μὼν
ὠσθ' μὼν Ἔως
μὼν μὼν
μὼν
Χαράλαμπος Α. Σπυροπούλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

314. Metagramme
Je sers pour les oiseaux.
Changez sept fois ma tête:
Fleuve d' Espagne.
Navigateur Français.
Un sport aquatique.
Un valet royal.
Pasteur l'a gueri.
Le contraire de fou.
Un titre de garantie.

315. Sans Voyelles

prs - l - pl - l - b - tups
Πῶθος τῶν Γραμμάτων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 20

29. Νίσυρος (νι, Σύρος.) — 291. Δεπτό-ἔπτό. — 292. Ἀριων-Ἀριών. — 293. Τὸ γράμμα Ω. — 294. ΑΘΗΝΑ 1 295. 5x2-8x9:6 E Y -3=0. — 296. ΘΗ-ΑΓΓΛΙΑ ΣΕΥΣ (ΘΗρα, Περ-ΝΗ ΩΝ ΣΕΥΣ.) — 297. ΑΩΡ ΝΑ Ο στατα τὰ τῆς τύχης. Σ Σ — 298. Οὐδὲν γλυκύτερον τῆς πατρίδος, (οὐδ' ἐν γλ, οἴκοι τ' ἐρῶν, τ' εἰς πατ, ὅ' ἄδος.) — 299. Viscère (vis, Cere.) — 30. Le chevalier sur sa monture.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ», ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΙΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν περιόδῳ ἐπιρροῆς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δευτέρος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, μὲ 24 εἰκόνας δρ. 17,50 (5,50 καὶ 7,50)
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50),
Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόρου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9),
Μιὰ φορὰ κι' ἔπαι κιαρᾶ, Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταγοπούλου. Ἄδειο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων καὶ Οἰκονομειῶν, Α' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50), Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50),
Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομ. δια Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρὸς τὸ Νικίον, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50),
Ὁ Πυρετοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50),
Υπέρο Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50),
Ὁ Φῶτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ παλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 80 λεπτὰ ἢ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ γωριστὸς σῆχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΥΡΙΑ ΓΑΜΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα. Μισθοδοσ ἄριστη, ἐπιμῆσις ἀγαθῆς καὶ σύντομος. Τηρὴ λογική. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Πιπύου 5-B, (Στάσις Ἀγγελοπούλου).

ΣΙΜΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑΡΙΑ
1. Σπύγ (Μάσκια) Μπαμπάκια 12-13 ἐτῶν μὲ νότᾳ καλὴσῶσια, ἐμπνεύσιτι. Παραθερίει στὴν Πορτοῖα μὲ τὴς ἐξεδάξας τῆς 5, καὶ τὴς ἀγορεύει τακτικὰ στὸ τένοος. (Ἐπεται συνέχεια).

ΑΦΡΟΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ
ΚΖ - 715
Ο ΒΑΒΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ μὲ τὴν ἐπιμέλεια τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ ἑκατὸ τῶν Μ. Μυστικῶν του, ἐχαίρειστέ θρησῶματα τὰ 50 ἀγαπᾶτὰ Διαπλάσῶ-ποια καὶ τὴς 50 ἀγαπᾶτὰς Διαπλάσῶ-ποιας ποῦ τὸς χῆρισαν τὸ ἀπαριθμῶλο αὐτὸ μωκρεῖα τῶν ἑκατὸ ποικιλοχρόμων λοκαυθῶν — τόσο πολὺτιμη ἀνάμνησις τῶν γλυκῶν καὶ ἀλημονητῶν διαπλάσῶ-ποιας παιδικῶν ρας χρόνων. — (Ὅσοι ἔμειναν μποροῦν νὰ τοῦ στείλουν).

Ἀεὶ τῆ Γαρβένια, Ἰνδιάνα, Ἀγν. Γιεθ-Γιεθ, Ἰεσόντα, Χανουμάκι καὶ λοιποὶ ἀνταλλάσσομε τετραδιάσις; Ἀλληλογραφεῖα; Γράφατε; Ε. Π., Ταρσοδ 18, Ἀθήνας, ΣΑΤΑΝΑΣ

Προμηθεῖο διαγωνισμῶν Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα μνηστία. Συμμετοχὴ δὲ δραχμῶν, βραβεῖα δὲ ἐκλεκτὰ. Συμπεριληφθῆναι καὶ οἱ στείλιντες ἑὰν ἄλλοσιν συμμετοχῶν καὶ στείλουν 2 δραχμᾶς. Δ/σις: Οἶκος Νικολαῖου, Πορτοῖα (Βόλου). Σπύγ (Μάσκια)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΛΟΡΑΤΩΝ»
ΕΚΛΟΓΑΙ
Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΑΡΟΣ
Ἀντιπρόεδρος: ΥΠΟΚΟΜΗ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΣ
Γραμματεῖς: ΡΟΥΠΕΡΤ ΔΕ ΒΡΕΙΖΑΚ

Διαγωνισμῶν ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΔΕ ΒΟΥΣΙΕ
Δημοφιλεῖσματος: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΣ
Ἀποκαλύφῶν: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΑΡΟΣ
Ἀντιπροσωπεῖων: ΡΟΥΠΕΡΤ ΔΕ ΒΡΕΙΖΑΚ
ΤΜΗΜΑΤΑ
Α' Βραβεῖον: ΟΥΜΠΟΝΙΚΗΣ
Δ' Βραβεῖον: ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΟΣΣΟΣ»
Ε' Βραβεῖον: ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΡΑΠΟΥΛΑ» (Μορὲ ἢ Δίκων).

Οἱ βραβεσθῶντες θὰ στείλουν ταχ/μικὰ.
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ
Α') Καλλιτεχνικῶν, Β') Τοπίων, Γ') Γελοιογραφικῶν, Δ') Κινηματογραφικῶν. — Βραβεῖα πρωτογενέστας. Προθεσμία 45 ἡμέρας. Συμμετοχὴ ἑκάστου εἶδους τριδραχμῶν. Περιμένοντες, Σύλλογοι, Διαπλάσῶ-ποια-ες.
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΔΕ ΒΟΥΣΙΕ Γενικὴ Δ/σις: Γεωργ. Παπαγεωργίου, Λάβδα - Ἀνδριτεσσίνης.
Πρόεδρος: ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΑΡΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ καὶ ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
συμμεθέσῶν καὶ ἀπεφασισαν τὴν ἐκδοσὴν περιοδικοῦ ἐντὸς τοῦ Ἀδριόστου Φιλολογικῶ, Φιλοτελιστικῶ, Ἀδελπτικῶ. Συνδρομὴ δραχ. 30. Δ/σις: (ΚΖ) — 384.) Διαπλάσῶ-ποια-ες ἐγραφῆτε ἑλο-ες συνδρομηταί.
ΚΖ - 720
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΟΣΒΙΑΣΩΝ»
τὴν (ΚΖ - 698) Διεθνοσιν ἔσται 42 εἰ.
Σ ναι 46.

ΚΖ - 721/
Διεθνοσιν μου τᾶρα εἶναι: Αἰόλου 21, Παλαῖον Φάληρον.
Λευκὴ Γαρβένια

ΚΖ - 722/
Ἀ καταβῆχρητο, ἔλαθε τὴν ἀγγελίαν ὅσας ἐχαίρειστας θὰ στείλω.
Λευκὴ Γαρβένια

ΚΖ - 724/
Ἀ παύθραι, Ἀάβυρον τοῦ 21, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ εἶναι ἀδύνατον. Ἐπιφυλάττωμαι!
Σκινία

ΚΖ - 725/
Πρατεινὰ (ΚΖ - 591) ἐπ' ἄριστον. Ἐπερίμενα ἀπὸ Διαπλάσῶ-ποια μεγάλα τερὴ προθεσμία. Δὲο στείλιντας ἐχαίρειστας. Ἀμφοτρίτη

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΥΝΗΓΟΣ»,
Σ τὴν (ΚΖ - 655) γράφε Δ/σιν ὅς ἐξῆς; Σ Αἰκ. Ρούφη, ὁδὸς Πωσίδωνος, Παλαῖον Φάληρον.
Προσεχῶς ἰδρῶσαι καὶ Σύλλογος κοριτσῶν ὑπὸ τοῦ Σαλλῶου «Κυνηγός».
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
Διορῶνται ἐντιπροσῶποι: Ἀθῶναι: Κελερῆς, Περαιτῶς: Γουνασιόστας, Ἀντιπροσῶποι: ΜΠΕΚΑΤΣΑ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῶΝ - Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προμηθεῖοσιν διαγωνισμῶν ἀγῶνων καρτῶν. Προθεσμία Διπνοσιν. Συμμετοχὴ (μονόδραχμῶν βραβεῖα τρία ἐκλεκτὰ. Δ/σις: (ΚΖ) - 621).
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΑΡΗΕ

Μυστηριῶδης Μαρκῆσις, Ἰδιανῶς, Νάμισος, Τσοῦχτρα, Σόνια, Γιούλη Ἀνθη, Ἑνταλλῶσας Μ. Μυστικᾶ; Στείλατε εἰς τὴν Δ/σιν: Νινὼν, p. v. Κρησσῶν.
Νάντια, Νινὼν

ΚΖ - 728/
Ἀ γαπημένη μου ΛΑΛΙΤΣΑ, γιὰ τὴν γιορτῶλα σου χροῖνα πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.
ΚΑΙΤΗ
— ἐνῆ μου, γιὰ τὰ γενέθλια σου εὐχῶμαι — χροῖνα πολλὰ κι' εὐτυχισμένα. Ἐβα

Προμηθεῖοσιν Διαγωνισμῶν καρτῶν ἀγῶνων διακεκριμῶν ἡθοποῶν. Προθεσμία μνηστία. Συμμετοχὴ τριδραχμῶν. Δ/σις: Πατριάρχου Ἰωαννῆ 17, Ἀθῶνας. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ. Ἰδιαιτέρως Αἰλιάντα, Ἐρμῆ.

ΚΖ - 731/
Κορυθαλιτῶσιν ἐχαίρειστας. ἀλλὰ ὅς ἂν πλοῦν μέλος δὲν δέχομαι καταλάβασι;
Διογῆνης

Νέος Τιμοκατάλογος
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοος ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστειλλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοοι, 33 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος δραχῶν δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δραχ. 5 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ. 28 εἴτε ἀρραφῶς εἴτε ραμμένος.